VECINII NOȘTRI, FOTBALIȘTII

Credeam că a găsi cu ușurință pe cineva într-un cvartal de blocuri (îndeobște cu cîteva mii de locatari), fără a-i cunoaște adresa exactă, este o iluzie. Și totuși, dacă-i vorba de adresa unui fotbalist situația se schimbă.

Aflîndu-ne la administrația cvartalului din Bd. 1 Mai, solicitarea adresei unor jucători rapidiști și-a găsit un răspuns prompt și amănunțit. Am constatat cu acest prilej că Giulești se întinde pînă în... piața Chibrit (din dorința, lesne de înțeles a „microbiștilor" de a-și păstra favoriții pe teren propriu !), că Șos. Ștefan cel Mare... ajunge pînă în preajma Facultății de drept, că strada Plevnei cuprinde și... piața Dorobanți, pentru că în orice punct al Capitalei este o reședință a simpatizanților echipelor bucureștene.

La fel de binecunoscuți s-au dovedit și fotbaliști de la alte cluburi, indiferent dacă locuiesc la Ploiești, Arad sau Constanța.

Am verificat astfel încă o dată marea popularitate de care se bucură jucătorii de fotbal. Este poate bunul cel mai de preț al unui sportiv, o poliță în alb, am spune, pe care cei din jur le-o acordă.

Ne-am propus să constatăm cum răspund jucătorii noștri de fotbal acestei prețuiri, în afara terenului de joc, care este conduita lor cetățenească în mijlocul marii familii a blocului, a străzii sau a orașului în care locuiesc.

MEMBRI DEMNI AI MARII FAMILII

Deși prima întrebare pe care urma s-o punem interlocutorului nostru, **Vasile Crăciun** (președintele comitetului de bloc 2 prim din Bd. 1 Mai), trebuia să se refere la doi din locatarii blocului: ION IONESCU și DUMITRIU II, spontan s-a născut o altă întrebare:

— Sînteți rapidist ?

Spre surprinderea noastră, interlocutorul nu era suporter al echipei feroviare, dar răspunsurile pe care le-am primit au vădit obiectivitate.

— Cum se comportă colocatarii dv., Ion Ionescu și Dumitriu ?

— Toți membrii marii noastre familii, cum ne numim noi, locatarii blocului, avem anumite obligații esențiale pentru viața noastră cotidiană. În ceea ce-i privește pe cei doi fotbaliști, vecinii noștri, vreau să vă dau un exemplu: Dumitriu II s-a mutat aci nu de mult, în locul unui actor. Și curînd, toți vecinii de palier care veneau des cu reclamații la adresa vechiului locatar, ne-au spus bucuroși: **„Familia acestui fotbalist simpatic, a readus liniștea. Nici nu-l simți cînd este acasă și caută să nu deranjeze pe nimeni".**

— Poate că golgeterul este mai „exploziv" ?

— Da' de unde ? Despre Ion Ionescu, „membru fondator" al blocului unde stăm de mai bine de trei ani, locatarii noștri au numai cuvinte frumoase. Și el și soția sînt sociabili, politicoși, conduită ce poartă pecetea sigură a bunului simț. În ceea ce privește achitarea la timp a cotei de întreținere și chiriei, am aflat din diverse ședințe la administrația blocurilor noastre, că toți jucătorii feroviari, vecini de-ai noștri, își fac datoria conștiincios. Nu-mi amintesc vizitele unor coechipieri de-ai lui Dumitriu și Ion Ionescu în blocul nostru. N-am uitat însă o așa-zisă vizită, nici eu și nici alți locatari, martori fără voie; vara trecută, cînd mulți dintre noi ne luam „porția" de răcoare a serii, dintr-o mașină a clubului Rapid, Puiu Ionescu a fost pur și simplu îmbrîncit de către coechipierul său Dan Coe. A urmat o discuție aprinsă în care Dumitriu II încerca să joace rolul de mediator. N-a durat mult, dar suficient ca martorii acestei scene să constate că spiritul de echipă, prietenia, fuseseră uitate. Sincer să fiu, mă așteptam la altceva pentru că fotbaliștii nu trebuie să reducă prietenia lor la 90 de minute de joc...

COMPORTĂRILE FRUMOASE ATRAG SIMPATII

Petroliștii locuiesc grupați, astfel că în cvartalul sectorului I Ploiești sud, poate fi găsit un prim nucleu (cei doi portari: IONESCU și SFETCU, fundașul MOCANU și înaintașul DRIDEA II) iar pe strada Lenin se află „cei trei mușchetari": FLOREA, FRONEA și BADEA.

Și după cum ne-au relatat vecinii lor, tov. G. Cristescu și P. Rădulescu, jucătorii ploieșteni își respectă cu strictețe obligațiile cetățenești, iar soțiile lor contribuie la acțiunile de înfrumusețare a spațiilor înconjurătoare. Jucătorii petroliști și familiile lor sînt legați prin relații prietenești, fiind adeseori văzuți împreună la spectacole și diverse alte distracții.

★

Acasă la PÎRCĂLAB am ajuns cînd se întunecase. Ca să ne descurcăm mai ușor ne-am adresat unui puști dintr-un grup din preajma blocului (Pîrcălab stă pe Șos. Ștefan cel Mare, la doi pași de clubul său). Bineînțeles că Răducu (așa s-a recomandat puștiul prompt și politicos) ne-a călăuzit imediat prin labirintul de intrări, vorbindu-ne pe nerăsuflate despre cel ce, evident, îl fascina.

— La ce apartament stai? l-am întrebat, convins că ghidul nostru calificat este vecin cu extrema națională noastre.

— Eu nu locuiesc aici, ci într-un bloc de lîngă Liceanu. Acum sînt în vizită la un coleg de clasă și abia așteptăm să-l vedem pe favoritul nostru, ne-a răspuns puștiul zîmbind.

Unul din vecinii săi, V. Zodilă, ne-a spus că Ion, care locuiește împreună cu părinții săi, este cunoscut în bloc ca un tînăr respectuos. **„Îl vedem rar, dar atunci ne face plăcere"** — a încheiat dînsul.

★

În blocul din Piața Romană unde locuiesc soții GHERGHELI, colocatarii ne-au împărtășit bunele lor impresii despre familia fotbalistului dinamovist, o prezență activă în viața de zi cu zi a blocului. Și ca un laitmotiv în discuția cu ei revenea întrebarea, adresată nouă, cu vădită simpatie pentru tinerii soți:

— Știți că Vasile și Brigite, vor avea în curînd un moștenitor ?

★

De la locatarii blocului „Vasile Pîrvan" am aflat despre viața nesportivă a lui JAMAISCHI, obișnuit — după cum ne-a spus tov. Dumitriu Ghica — cu cărările întortochiate ale orelor mici. Și că între această fațetă a sa și cealaltă, care se relevă pe teren, există trăsătura comună a irosirii talentului și capacității, numai este cazul să accentuăm: de multă vreme Jamaischi nu se mai poate impune ca un jucător de bază al echipei sale.

Cu același prilej ni s-a vorbit despre admiratorul lui Jamaischi, un puști de vreo 15 ani, vecin cu el. Nelipsit de la meciuri și antrenamente, acesta caută să fie mereu în preajma „idolului" său. Și Jamaischi îl acceptă, mai ales că îi și face unele servicii. Cum îl recompensează Jamaischi? „Cinstindu-l" cu un coniac, cu un rom...

Iată cum atracția firească a sportului, exercitată asupra adolescenților prin cei care au ajuns la performanță, și a cărei rezultantă trebuie să fie formarea unui caracter cinstit și puternic, este în cazul amintit mai sus, alterată.

Cele relatate despre Jamaischi se situează la polul opus cînd este vorba de vecinul său de bloc, fotbalistul FEODOT de la **Dinamo Victoria**. Locuind aci împreună cu părinții și două surori, Feodot are o ambianță familială plină de căldură și înțelegere reciprocă. Chiar în zilele cele mai pline pentru membrii săi, familia nu renunță la întîlnirea sa cotidiană. Cei din jur îl cunosc bine pentru că fotbalistul dinamovist își găsește timp, în orele sale de odihnă, să mai facă cîte-o partidă de șah sau o șuetă cu vecinii săi („reședința de vară" este în scuarul alăturat, unde puștii îl mai provoacă din cînd în cînd la cîte o miuță). Am observat de mai multe ori, ne spune tov. D. Ghica, cum Feodot ne părăsea seara, fix la ora 22, pentru că ora de culcare era respectată cu strictețe chiar în focul celor mai disputate partide sau discuții".

Vecinii săi ne-au anunțat de cu bucurie că vizita noastră coincidea pentru familia lui Feodot cu febra pregătirilor de nuntă: duminică 29 ianuarie, tînărul jucător s-a căsătorit.

Urăm cu acest prilej multă fericire !

★

— Despre OAIDĂ ? Să mă uit prin catastif, ne spune glumind mecanicul de locomotivă **Ion Mazilu**, membru în comitetul blocului unde locuiește extrema din dr. Staicovici. Scrie bine, pentru că m-am convins că longevitatea sportivă a jucătorului de la Progresul se datorește tocmai unei vieți ordonate și echilibrate. Să vă mai relatez totuși ceva, continuă interlocutorul nostru: într-o noapte, întorcîndumă acasă din tură, l-am văzut pe impetuosul nostru vecin sosind cu întîrziere. Întîlnindu-ne în hol am aflat că venea de la onomastica unui prieten, unde și-a permis o derogare de la program. Mi-a spus că acestea sînt singurele prilejuri exceptate și cunoscîndu-i bine felul de viață am avut toate motivele să-l cred. Fotbaliștii sînt și ei oameni și asemenea pase și mici sărbătoriri sînt admisibile, dacă-s atît de rare.

— Știi, Costele, vecinul nostru, fotbalistul, a fost criticat în ziar și acum își perfecționează forța șutului chiar și acasă.
ȘARJĂ de caricaturistul NELL COBAR

TENTAȚIA ȘI URMĂRILE EI

De obicei, după terminarea meciurilor, în preajma cabinelor stadioanelor se înregistrează cu regularitate o forfotă greu de descris. Suporterii cei mai apropiați ai fotbaliștilor, unii dintre ei chiar vecinii acestora, îi așteaptă cu înfrigurare să-i felicite în caz de victorie sau să-i consoleze dacă au fost învinși. O strîngere de mînă, un cuvînt de îmbărbătare, sînt lucruri firești, omenești dacă vreți, care întregesc frumusețea acestui captivant sport.

Dar se întîmplă și altfel, așa cum ne-a relatat I. F., unul din vecinii fotbalistului CHIVU de la U.T.A.

— Pe înaintașul arădean l-am apreciat încă de la debutul său în echipă. Este un element talentat dar oscilant în viață, n-are tărie.

— La ce vă referiți?

— Să mă explic. După terminarea unor meciuri sau antrenamente, Chivu nu rezistă tentațiilor unor invitații făcute de așazișI suporteri care, cu „amabilitate" îi oferă drept odihnă... localul. Acolo, fotbalistului i se dă un coniac sau un șprit pentru victorie, iar în caz de înfrîngere, noțiunea de măsură începe să dispară. Și Chivu, în loc să meargă acasă unde-l așteaptă familia, copilul, întîrzie prin restaurante. Firește, n-am de gînd să-i iert lui Chivu slăbiciunile, însă mă revoltă poziția celor din jur. Îi detest pe asemenea oameni mai ales că Chivu încearcă să se smulgă din acest cerc vicios.

Înainte de a pune punct conversației, i-am adresat lui I. F. următoarea întrebare:

— Ați afirmat că detestați pe toți aceia care îi sustrag pe fotbaliști și țin morțiș să se „înveselească" cu ei într-un local. Subscriem întrutotul la opinia dv.! Ați încercat însă vreodată să luați atitudine față de acei oameni, să-l ajutați concret pe Chivu, arătîndu-i că ceea ce face nu este nici în favoarea sa și a familiei sale, nici a echipei în care joacă ?

— Nu M-am gîndit că nu aș avea calitatea și autoritatea necesară pentru așa ceva.

NU-MI PLACE SĂ MĂ AMESTEC ÎN VIAȚA ALTORA...

Arădeanul, de fapt, ne-a răspuns cinstit. La drept vorbind, nu este singurul care, **deși detestă o anumită comportare, se scuză, în final, că n-ar fi în măsură, că n-ar avea nici o calitate să intervină în cele ce se întîmplă în jurul lui.** Ne-au mărturisit-o „franc" și alții.

D. N. (domiciliat în București, într-unul din blocurile de pe magistrala Nord-Sud):

— Ce cred eu despre **Suciu**, portarul echipei Steaua? Îmi este deosebit de simpatic. Pe deasupra e și un portar talentat. Uneori însă a dovedit ușurință în viață, venind acasă (în sezonul trecut) la ore tîrzii. Eu înclin să cred că lipsa de formă a lui Suciu are la origină și aspectul despre care v-am vorbit.

— Și cum ați reacționat? Ați încercat să discutați vreodată cu el?

— Nu-mi prea place să mă amestec în viața altora, ne-a răspuns interlocutorul nostru și cam în felul acesta au motivat indiferența lor și alți colocatari din Constanța (vecini cu **Koszka**) și din Bacău (vecini cu **Rugiubei**). Firește că prima răspundere o are secția de fotbal, antrenorii echipei și cei culpabili, însă suporterii care iubesc cu adevărat fotbalul și pe fotbaliști, pot să contribuie prin sfaturile lor la îndreptarea unor greșeli trecătoare. Cînd scriem aceste rînduri, ne gîndim, cu părere de rău, că un **Varga**, un **Todor**, jucători talentați, n-ar fi dispărut așa de repede de pe stadioane dacă opinia acelora din jur ar fi acționat cu intransigență și promptitudine. Doar viața ne-a pus și ne pune la dispoziție atîtea și atîtea exemple cînd, în momentele cele mai grele, datorită ajutorului primit, cel care a greșit își găsește treptat, treptat, adevăratul drum. Nu mai departe, să ne amintim de **Vasile Alexandru** care, sub influența colectivului, a oamenilor care i-au întins o mînă de ajutor, a ajuns să se numere printre studenții sîrguincioși din echipa Universitatea din Cluj.

Ne oprim cu ancheta noastră în care am inserat păreri și păreri ale acelora care se află în permanență în preajma fotbaliștilor.

O spunem cu toată sinceritatea că ne-a făcut o deosebită plăcere să auzim atîtea lucruri frumoase despre conduita cetățenească a multora dintre jucătorii pe care i-am vizitat (ne cerem scuze că din lipsă de spațiu n-am putut să vorbim despre toți — sînt foarte, foarte mulți, vă asigurăm!). Ancheta însă a relevat și o serie de laturi negative pe care pagina de față le-a consemnat din dorința de a contribui cît mai grabnic la înlăturarea lor.

Stelian TRANDAFIRESCU
Paul SLĂVESCU

Vasile Ghergheli într-o discuție despre problemele blocului, cu alți colocatari: familia Dumitru Dia și pensionarul H. Vanea